

Serafijntje

Er waren eens, heel lang geleden, honderden toverfeetjes met ragfijne vleugeltjes. Ze woonden eeuwen lang in een mooi kasteel aan de rand van een drukke stad. Het kasteel lag dichtbij een blauwe zee in een zonnig warm land. Deze feetjes waren heel behulpzaam. Mensen en ook kinderen vroegen hen vaak om raad. Van heinde en ver stopten ze brieven met de meest uiteenlopende vragen in de brievenbus van het kasteel.

Op een dag kregen alle toverfeetjes zomaar uit het niets een blauwe stralenkrans. Ook dinosauriërs, draken, kabouters en elfjes kregen op een dag zomaar uit het niets een stralenkrans. Hiermee konden ze met onmeetbare snelheid door het eindeloze heelal reizen. Ze vonden uiteindelijk allemaal een nieuwe thuishaven op enkele bijzondere planeten. De toverfeetjes ontdekten in een sterrenhoop van duizenden sterren een feeëriek ruimte. Dat werd hun nieuwe woonplek. Ze noemden hem: Hemelrijk. De brievenbus van het kasteel op de Aarde bleef gewoon in gebruik. Enkele toverfeetjes haalden regelmatig de brieven op. Ook van de bijzondere planeten.

De toverfeetjes waren ongeveer even groot als een pasgeboren baby. En zo licht als een veertje. Ze waren muzikaal, creatief en hulpvaardig. Een van de toverfeetjes heette Serafijntje. Alleen dit feetje had tegelijk met de blauwe stralenkrans nog enkele speciale gaven erbij gekregen. Zij alleen kon mensen en dieren een stralenkrans geven. Ze kon zich onzichtbaar maken. En andere onzichtbare gedaanten zien.

Serafijntje werd vanaf dat moment geleidelijk aan bekend als hét toverfeetje van geluk uit Hemelrijk. Want zij kon met deze gaven mensen en dieren vaak helpen bij het oplossen van grote problemen. Serafijntje raakte zodoende bevriend met talrijke bijzondere en gewone levende wezens. Zoals tovenaars, tovenaressen, dinosauriërs, kabouters, elfjes, dieren, mensen enzovoorts.

Serafijntje had lange zwarte haren met enkele korte haarsprietjes op haar voorhoofdje. Ze had blauwe oogjes en altijd blote voetjes. Haar blauwe jurkje had een wit geschulpt kraagje en een jurkzak met een wit geschulpt randje.

Met haar blauwe stralenkrans reisde Serafijntje eeuwenlang door het heelal naar de bijzondere planeten en naar de Aarde. Altijd nieuwsgierig en leergierig. Zichtbaar of onzichtbaar. Daardoor beleefde ze talloze avonturen waaronder deze zeven sprookjes.

Inhoud:

Generaal Max	3
De Kinderen van de Maharadja	21
Het Grote geheim	43
Liselot en Sterretje	65
De ontdekkingsreis van Julius	87
Het Magische Medicijn	112
Kwinkie	143 - 162

De jonge tamboers roffelden enthousiast op hun trommels...

Generaal Max

Er was eens, heel lang geleden, een schrandere en opgewekte jongeman. Hij heette Max en hij was soldaat in het machtige leger van koning Thomas. Al snel werd hij officier. Na enige tijd zei de koning: 'Max, je bent een geweldig goede officier. Ik benoem je tot generaal. Van harte gefeliciteerd!' De jongeman bedankte de koning en zei vervolgens: 'Majesteit, ik word de aller-allerbeste generaal ooit.' En Max werd de aller-allerbeste generaal ooit. Regelmatig marcheerde hij vol trots met de koninklijke legers door de stad. De jonge tamboers roffelden geestdriftig op hun trommels. 'Bravo Max,' riepen de mensen. Vol bewondering keken ze naar de knappe soldaten in hun prachtige uniformen. De koning was bijzonder blij met de nieuwe generaal. Hij mocht de jongeman graag.

Koning Thomas was pas getrouwd met koningin Isabella. Ze woonden in een groot sprookjeskasteel midden in een kleine stad. Regelmatig gaf de koning luisterrijke feesten voor familie en vrienden. Ook de jonge generaal werd elke keer uitgenodigd. Zo werd het leven van Max één groot verrukkelijk feest.

Op een dag maakte Max met enkele vrienden een mooie rit door de bergen. Ze waren op weg naar huis toen er een zwaar noodweer losbrak. Zwarte windstoten! Stromende regen! Bliksemflitsen! Donderslagen! Plotseling sloeg de bliksem in. Onmiddellijk gevolgd door een onheilspellende knal met een lange nadreunende donderslag. En er klonk een luid gekraak van een omvallende boom. Het paard van Max schrok, steigerde en... sloeg op hol. Hierop was Max niet voorbereid. Hij viel met een smak op de rotsen en raakte zwaargewond. Zijn vrienden brachten hem naar huis. Een van de vrienden was dokter. Hij zorgde voor de wonden en voor de gebroken benen. Gelukkig had Max elke dag hulp van een opgewekte buurvrouw. Ze heette Elza. Zij zorgde voor het eten en deed alle huishoudelijke klussen in huis. Haar man hield de grote tuin van de generaal bij.

Na verloop van tijd was de jonge generaal genezen. Maar hij kon niet meer normaal lopen. Marcheren met de soldatenlegers was onmogelijk. Koning

Thomas vond het heel vervelend om de ongelukkige jongeman te ontslaan. Met pijn in zijn hart zei hij: 'Beste Max, je was de aller-allerbeste generaal ooit. Helaas... door dat ongeluk kun je mijn soldatenlegers niet meer aanvoeren.' Koning Thomas dacht even na. 'Max,' zei hij toen, 'je behoudt de rang van generaal en ook het bijbehorende salaris. Ga iets leuks doen... studeren... reizen... schrijven of schilderen. Je bent natuurlijk altijd welkom op onze kasteelfeesten.' Max bedankte de koning en strompelde verslagen naar huis.

Daar zat de jongeman... alleen in zijn huis... bij het haardvuur... zonder werk. Max was diep, diep teleurgesteld. En hij was boos. Boos op zichzelf, omdat hij tijdens de blikseminslag zijn paard even niet onder controle had. En boos op koning Thomas, omdat hij was ontslagen. 'Nu ben ik een generaal zonder soldatenlegers,' bromde hij. Max stond op en strompelde een poosje heen en weer door de grote tuinkamer. Tenslotte keek hij in de spiegel boven de open haard. Oei, wat schrok hij van zijn spiegelbeeld. De jongeman zag een triest en boos gezicht met lelijke littekens. 'Met mijn manke benen kan ik nooit geen legers meer aanvoeren,' mopperde hij tegen zijn spiegelbeeld. 'Ik kan nooit meer dansen en geen meisje wil ooit nog met mij trouwen. Mijn droom is als een zeepbel uit elkaar gespat.'

Max was ongelukkig en miste zijn lieve ouders. Ze woonden in een ander land. Ver weg. Ze schreven elkaar regelmatig brieven. Maar Max liet hen niet weten dat hij een ongeluk met zijn paard had gehad. En ook niet dat hij met manke benen zonder werk thuis zat. Nee, hij wilde zijn ouders niet ongerust maken.

Max ging nooit meer kijken bij de soldatenlegers. Hij liet zich niet meer zien op de kasteelfeesten en verwaarloosde zijn vrienden. De jongeman zat vaak eenzaam en alleen thuis. Buurvrouw Elza en haar man kwamen gelukkig elke dag enkele uren om het huishouden en de tuin te verzorgen. Zodoende had de eenzame jongeman toch een beetje aanspraak.

Op een dag wilde Max boodschappen gaan doen in een andere stad. Hij trok zijn lange generaalsjas aan, zadelde zijn paard en draafde even later door een rotsachtig woestijngebied. Plotseling zag hij verderop drie vreemdelingen staan. Twee dikbuikige mannen zwaaiden dreigend met hun lange spitse dolken naar een kleurrijke statige man. Max verschool zich achter de rotsen. Hij reed zachtjes en zonder gezien te worden in de richting van het drietal.

De statige man droeg een wijde paarse mantel en had een hoge punthoed op zijn hoofd. Hij hield een schitterende staf vast. De staf was van goud en ingelegd met robijnen, smaragden en diamanten. De dikbuikige mannen wilden deze kostbare staf afpakken. 'Rovers,' schreeuwde de statige man luid, 'ga weg... of ik tover jullie ter plekke om in een paar rotsen.' De bandieten schoten in de lach. Een van de twee bulderde: 'Tovenaar, tovenaar, ik rijg jouw hart aan mijn dolk voordat jij één toverspreuk kunt uitspreken.' De rover wilde meteen zijn dolk in het hart van de tovenaar steken. Juist op dat moment trof een pijl een van zijn billen. Twee seconden later trof een tweede pijl een bil van zijn maat. De bandieten waren zo erg geschrokken, dat ze onmiddellijk weg strompelden. Vloekend van de pijn.

De tovenaar stond te trillen op zijn benen. Hij tuurde naar een nors gezicht van een jongeman op een paard. 'Dat... dat was op het nippertje,' stamelde de statige man. 'Je hebt mijn leven gered. Ik ben Hakim, de grote tovenaar.' De jongeman klom van zijn paard af. 'Max,' zei hij kortaf en gaf de tovenaar een hand. Hakim slaakte een zucht van verlichting. 'Dank je wel Max,' zei hij nu met een rustige diepe stem. 'Ik wil je voor je heldendaad belonen.' De tovenaar keek naar de jas en naar de kromme benen van Max. 'Je bent een generaal met manke benen. Hoe kan dat?' De jongeman vertelde wat hem was overkomen. 'Tjonge jonge,' mompelde tovenaar Hakim. 'Je was dus de aller- allerbeste generaal van koning Thomas. Toen kreeg je dat ongeluk. Vreselijk! Maar luister! Je krijgt van mij zeven toverformules. Met deze toverformules word je rijk en gelukkig.'

Max keek verwonderd op. 'Tovenaar Hakim, wat zijn toverformules?' De tovenaar gaf geen antwoord. Hij zwaaide enkele keren met zijn staf en mompelde vreemde woorden. Plotseling zweefden zeven grote doorzichtige bollen uit de gouden staf. Ze leken op schitterende dromerige zeepbellen. In elke bol bevond zich een afbeelding. 'Max,' sprak de tovenaar plechtig, 'dit zijn de zeven toverformules:

1. Een opgewekte jongeman met rechte benen, die weer normaal kunnen lopen.
2. Bloemenkorrels... als je deze korrels over iets heen strooit, verandert dat in een geurende bloemenzee.
3. Een vliegend paard, waarmee je over de hele wereld kunt reizen.
4. Een mooie jonge vrouw en een lieve baby.
5. Onzichtbaarheid voor één dag. Je kunt dan één keer ervaren hoe leuk het is om onzichtbaar te zijn.
6. Bergen goudstukken. En tot slot...

7. Een groot soldatenleger. Dan ben je weer een echte generaal.'

Verbijsterd staarde de jongeman naar de kleurige toverbollen. 'Dit... dit is fantastisch!' stamelde hij. Hakim glimlachte en sprak verder: 'Max, je mag vandaag vier toverbollen openen.' De tovenaars stak met een waarschuwend gebaar zijn wijsvinger op. 'Max, let op! Als je er meer dan vier op een dag opent, gebeurt er iets verschrikkelijks. Dan raak je betoverd. En ga je slechte dingen doen.' Max keek vol bewondering naar de toverbollen. 'Tovenaar Hakim,' zei hij enkele seconden later bedachtzaam, 'ik mag dus vandaag vier toverbollen openen zonder dat ik gevaar loop om betoverd te raken.' De tovenaars knikte.

De blik van Max dwaalde weer af naar de sprookjesachtige afbeeldingen in de toverbollen. Hij droomde weg bij de mooie jongedame, de lieve baby, de soldaten, de gouden munten...

Daardoor hoorde de jongeman niet meer wat tovenaars Hakim op dat moment zei. 'Max, wacht eens even, ik heb me vergist. Vier toverbollen openen op één dag is te gevaarlijk. Drie... drie is oké.' De tovenaars kuchte enkele keren. Max schrok op uit zijn dromerij en hoorde de rustige en diepe stem van tovenaars Hakim weer. 'Wrijf zachtjes over de toverbollen en de toverformules worden werkelijkheid. De overige bollen open je een andere keer. Dan kan het geen kwaad meer.' Ze namen afscheid. De tovenaars wreef met zijn hand over de gouden staf. Van boven naar beneden en van beneden naar boven. Ondertussen mompelde hij enkele toverspreuken. De staf kreeg een zoemend geluid. Hakim greep de staf goed vast en schoot vervolgens met een vaart de blauwe lucht in.

De zwevende toverbollen verzamelden zich rondom de generaal. Hij reed meteen naar huis. In de tuinkamer nam Max een toverbol in zijn handen. Hierin zag hij een opgewekte jongeman. Zachtjes wreef hij over de kleurige bol. Na een paar seconden spatte de bol open. Meteen voelde Max betoverende tintelingen door zijn hele lichaam gaan. Hij keek in de spiegel boven de open haard en zag... weer een blij gezicht. Zelfs de littekens waren verdwenen. De jongeman liep vervolgens door de kamer en... 'Geweldig,' riep Max luid, 'ik kan weer gewoon lopen. Geweldig... ik kan weer lopen als vroeger.'

De buurvrouw was in de keuken bezig. Ineens hoorde ze de vreugdekreten van Max. Nieuwsgierig liep ze de tuinkamer in. Een overgelukkige

jongeman liep naar haar toe. 'Lieve Elza, ik kan weer dansen! Kom hier... !' Samen dansten ze zingend de kamer rond. Na de vrolijke dans liep Elza glimlachend naar de tuin om haar man het goede nieuws te vertellen.

Max koos een tweede bol uit. Ook deze spatte uit elkaar. Duizenden goudstukken rolden over de vloer. De jongeman was totaal overdonderd door zijn rechte benen en de ontelbare goudstukken. Enthousiast wreef hij over een derde toverbol. Meteen marcheerde een groot soldatenleger voor zijn huis. 'Dit is niet te geloven,' riep Max uit. 'Ik ben weer een èchte generaal. En nu ... de vierde en laatste toverbol voor vandaag. De aller-allermooiste!'

Dat was rampzalig. Max had de verbetering van tovenaar Hakim niet gehoord. Hij wreef onwetend van het gevaar vol vuur over de vierde toverbol. Ook deze bol spatte uit elkaar. Een prachtige jonge vrouw en een lieve baby keken de generaal vrolijk aan. 'Hallo Max,' zei de jongedame. 'Ik heet Elizabeth en ons dochtertje heet Blanche.' De jongeman keek het tweetal een poosje bewonderend aan. Toen zei hij: 'Lieve Elizabeth en lieve kleine Blanche, welkom in mijn leven.' Vervolgens bracht Max de drie overgebleven toverbollen van tovenaar Hakim naar de kelder. 'Die open ik een andere keer,' mompelde hij, 'anders raak ik betoverd en ga ik slechte dingen doen. Dat wil ik niet.'

De volgende dag bracht Max meteen een bezoek aan koning Thomas. 'Max,' zei de koning met twinkelende ogen, 'wat fijn om jou weer terug te zien. Bovendien... ik heb prachtig nieuws! Ik ben gisteren vader geworden van een zoon... Joachim.' 'Majesteit, dat is geweldig,' zei Max enthousiast. 'Koning Thomas, ik ben gisteren ook vader geworden! Van een dochtertje... Blanche.' De twee mannen feliciteerden elkaar met een hartelijke omhelzing.

'Max,' zei koning Thomas vervolgens, 'ik wil alles horen over je avontuur in de woestijn.' De mannen gingen zitten. Max vertelde met verve over de rovers, over tovenaar Hakim en over de toverbollen. Aan het eind van zijn verhaal zei hij zachtjes: 'Sire...' even was het muisstil. Toen zei de jongeman wat luider: 'Sire, ik geef mijn soldatenleger aan U.' 'Dank je wel,' zei de koning verrast. 'En Max... jij wordt weer mijn aller-allerbeste generaal ooit.'

De volgende dag marcheerde Max met het enorme leger door de stad. De mensen riepen weer luid: 'Bravo Max... bravo.' Bij het horen van deze woorden straalde de jongeman van geluk. Hij dacht met grote dankbaarheid terug aan tovenaar Hakim.

Max was nu rijk. Erg rijk. Hij liet een groot kasteel bouwen in de buurt van het kasteel van koning Thomas. Hij kocht een prachtige koets en nieuwe uniformen voor de soldaten. Max verraste Elizabeth met cadeautjes en wiegde Blanche in zijn armen. De generaal was gelukkig.

Maar... Max had vier toverbollen op één dag geopend in plaats van drie. Hij was dus betoverd. Per ongeluk en zonder het zelf te weten. Na enige tijd verscheen er een onzichtbare witte waas rondom zijn lichaam. Deze onzichtbare witte waas had een stem. Ze fluisterde woorden in het oor van de aardige generaal. 'Max, ik heb een plan. Jij wordt koning. De aller-allerbeste koning ooit. Van het land van koning Thomas. Niet nu, maar over een aantal jaren. Als je een stuk ouder bent. Het is ons geheim. Vertel het aan niemand... ssssst!'

De volgende ochtend zat de betoverde generaal alleen in de tuinkamer bij het haardvuur. Elizabeth was met de kleine Blanche op bezoek bij een vriendin. Max dronk een kop thee en las een brief van zijn ouders. Ineens fluisterde de geheimzinnige stem weer in zijn oor. 'Max, ga naar de kelder. Pak twee toverbollen. De onzichtbaarheid en het vliegende paard. De bol met de bloemenkorrels bewaren we voor later.' Gehoorzaam haalde Max meteen de toverbollen en liep naar de paardenstal. Hij wreef over de bol met het paard. De bol spatte open... Een zwart paard met grote vleugels stond voor zijn neus. Max wreef over de andere bol. Ook die spatte open en ja... hij was onzichtbaar. De stem fluisterde: 'Ga nu naar het kasteel van koning Thomas.'

Max liep naar het kasteel en keek door de open tuindeur naar binnen. Koningin Isabella schikte enkele bloemen in een vaas. De kleine Joachim lag in een wiegje. 'Max... pak de baby,' fluisterde de stem. De onzichtbare generaal liep de tuinkamer in, pakte voorzichtig de slapende baby vast en verborg hem onzichtbaar onder zijn onzichtbare generaalsjas. Vervolgens liep hij naar de stal en klom op het paard met de vleugels. Het dier hinnikte blij, stapte naar buiten, sloeg zijn vleugels uit en steeg op.

Het paard, dat gewoon zichtbaar was, vloog de hele dag in snelle vaart over zeeën en landen. Op een gegeven moment mompelde Max bezorgd: 'Waar ga ik eigenlijk naar toe? Over een paar uur ben ik weer zichtbaar. Niemand mag me met de baby zien.' 'We zijn er bijna,' fluisterde de stem geruststellend.

Ineens kwam er vanachter een kleine witte wolk het gezichtje van een toverfeetje tevoorschijn. Een vleugje wind speelde met haar lange zwarte haren. Haar blauwe oogjes keken nieuwsgierig rond. Ze was het toverfeetje van geluk uit Hemelrijk. Haar naam was Serafijntje.

Het feetje keek met verbazing naar de onzichtbare man met de onzichtbare witte waas rondom zijn lichaam. En naar het vliegende zwarte paard, dat wel zichtbaar was. 'Wat vreemd!' dacht Serafijntje. 'Wie is die man? Hij heeft een generaalsjas aan. Wat zit er onder die lange jas? Is dat een baby? En die witte waas... wat is dat?' Het toverfeetje werd nieuwsgierig. 'Ik wil weten wat deze onzichtbare jongeman gaat doen.' Serafijntje maakte zich ook onzichtbaar en volgde het vliegende paard.

Na een poosje fluisterde de stem van de witte waas: 'Max, daal hier naar beneden en leg de baby voor het raam van dat kleine huis.' De generaal landde aan de rand van een groot bos. Hij verstopte zijn zichtbare paard tussen enkele struiken en liep naar het huisje. Er hing een plank naast de voordeur. Daarop stond met grote letters BOSWACHTER. Het kamerraam stond wijd open. Een mooie jonge vrouw drentelde opgewekt door de kamer.

'Dit is een goede plek voor de baby,' fluisterde de stem. 'Hier gaan de soldaten van koning Thomas nooit zoeken.' Voorzichtig legde Max de baby tussen de bloemen op de vensterbank. Hij zag dat de vrouw iets hoorde. Ze liep naar het raam en vond de brabbelende baby. Ze keek verwonderd rond, zag niemand en nam vervolgens het kindje voorzichtig in haar armen.

Met een voldaan gevoel liep de onzichtbare generaal snel terug naar zijn vliegend paard. Hij klom op het rijdier en vloog weg.

Serafijntje staaarde de onzichtbare generaal met de witte waas na. 'Vreemd, heel vreemd,' mompelde ze. 'Deze jongeman heeft een baby achtergelaten bij het huis van een boswachter. Waarom heeft hij dat gedaan?' Het onzichtbare feetje zweefde door het open raam naar binnen. De baby lag op een kussen in een leunstoel. Serafijntje ging op een armleuning zitten

en luisterde nieuwsgierig naar een gesprek tussen de jonge boswachter en zijn verwonderde echtgenote.

‘Hij heet Joachim,’ zei de vrouw glimlachend tegen haar man. ‘Kijk Johan, zijn naam staat geborduurd op het babybloesje. Hij heeft hele mooie kleertjes aan. Ze lijken wel van een prins.’ Ze keek haar man opeens ernstig aan. ‘Johan, iemand wil dat wij voor deze baby zorgen. Ik wil het graag doen, maar alleen als jij het goed vindt.’ ‘Jazeker Anna,’ mompelde de boswachter goedig. ‘Wij zorgen samen voor deze baby, maar als zijn echte ouders op komen dagen...’ ‘Dan geven we Joachim natuurlijk aan hen terug,’ zei Anna blij. ‘Ik ga nu een lekker warm badje voor de baby klaarmaken.’

Even later legde Anna het kindje op tafel. Ze praatte vrolijk tegen hem terwijl ze voorzichtig zijn kleertjes uittrok. Vervolgens dompelde ze de baby in het warme water. Joachim beloonde de aardige vrouw met veel lieve glimlachjes.

Onzichtbare Serafijntje bekeek de kleertjes, die op tafel lagen. Vlug pakte ze het babybloesje met de naam Joachim erop en stopte het in de zak van haar jurk. Ze vloog naar buiten. Hoog in de lucht blies ze een blauwe stralenkrans om zich heen. Onmiddellijk schoot het feetje met onmeetbare snelheid het heelal in. In Hemelrijk vroeg Serafijntje aan enkele toverfeetjes of zij iets gehoord hadden over een jonge generaal op een vliegend paard. En over een baby die Joachim heette. Nee, de feetjes hadden niets hierover gehoord of gezien. Op dat moment bracht een van de toverfeetjes de post. Het waren brieven van de Aarde en van de bijzondere planeten. Serafijntje las ze allemaal. Er was weer genoeg te doen. En na een poos vergat ze de man op het vliegende paard. Het bloesje van de baby bleef bewaard in de zak van haar jurk.

Koning Thomas en koningin Isabella hadden al gauw ontdekt dat hun zoontje verdwenen was. Het hele kasteel werd grondig doorzocht. Ook de tuin. Vervolgens de stad en het hele land. Maar de baby was spoorloos. De soldaten staken in grote en kleine zeilschepen zeeën en oceanen over. Ze zochten in onbekende landen naar het prinsje. Tevergeefs! Het huisje waar Johan, Anna en Joachim woonden lag verscholen aan de rand van een groot bos. Daar gingen de soldaten van koning Thomas inderdaad niet zoeken.

Koning Thomas en koningin Isabella waren intens verdrietig. Hun allerliefste zontje was weg. De koning at weinig. Hij werd mager. Koningin Isabella huilde iedere dag. Na verloop van tijd zweefden haar tranen door het grote sprookjeskasteel. De druppels bleven overal aan hangen. Aan stoelen, tafels, lampen, gordijnen, bloemen... Ze zweefden zelfs naar buiten en bleven aan de dakranden hangen. Duizenden tranendruppels schitterden als diamanten in de zonnestralen. Ze waren een stille herinnering aan het prinsje dat jaren geleden ineens spoorloos was verdwenen.

Er waren sinds de verdwijning van Joachim vijftien jaar verstreken... Koning Thomas en koningin Isabella treurden voortdurend om hun vermiste zoon. De ontelbare tranen van de koningin zweefden door het kasteel en door de tuin. Iedere dag waren de dienstmeisjes ijverig bezig om alle meubels af te drogen. De koning was door het grote verdriet broodmager geworden. Toch regeerde hij zijn land goed. Dat kwam vooral door de grote steun, die koning Thomas kreeg van heel veel mensen uit het land.

Joachim woonde nog altijd in het kleine boswachtershuis. Hij was een knappe en aardige jongeman geworden. Tijdens zijn schooljaren had hij veel vrienden gemaakt. Vader Johan had Joachim veel over de bomen, de planten en de dieren verteld. Moeder Anna was elke dag weer erg blij met Joachim. Soms liepen er vreemde mensen in de buurt van hun huis. Dan dacht ze: 'Oh nee... nu komen de echte ouders onze jongen halen.' Gelukkig was het nooit gebeurd. Anna en Johan hadden eerlijk aan Joachim verteld dat ze hem als baby hadden gevonden op de vensterbank van hun huis.

Max was nu zevenendertig jaar. Hij was altijd opgewekt, vriendelijk en behulpzaam. En hij was nog steeds de aller-allerbeste generaal ooit van de soldatenlegers van koning Thomas. Max woonde met Elizabeth en Blanche al jarenlang in het gloednieuwe kasteel. Regelmatig hadden ze prachtige reizen gemaakt met het vliegende paard. Naar de ouders van Max, naar vrienden en naar onbekende landen. Nee! Nooit naar de plek waar Joachim woonde. Dat bleef geheim.

De onzichtbare witte waas zweefde altijd om het lichaam van de generaal. Maar het leek alsof de stem van de betovering was verdwenen. Vijftien jaar had ze niet een woord meer gefluisterd. Daardoor had Max zelden aan het geheime plan gedacht. Maar ineens, als een donderslag uit heldere hemel

veranderde Max. Hij ging niet meer op reis en zat dagen lang in zijn stoel te peinzen.

Blanche, de dochter van Max en Elizabeth, was een mooie jongedame geworden. Spontaan, vrolijk en dol op haar ouders. De laatste tijd voelde ze dat er iets met haar vader aan de hand was. 'Mamma, wat is er met pappa? Hij is zo stil en maakt geen leuke uitstapjes meer met ons.' 'De laatste tijd heeft je vader teveel gewerkt,' antwoordde haar moeder. 'Hij is moe en moet voorlopig rustig aan doen.' Dit antwoord had Blanche gerustgesteld. Maar Max was niet moe. Hij hoorde na al die jaren de mysterieuze stem van de betovering weer. Elke morgen, elke middag en elke avond na het eten fluisterde de stem in zijn oor. 'Max, jij wordt binnenkort koning. De aller-allerbeste koning ooit.'

En Serafijntje? Het toverfeetje van geluk was altijd druk bezig. Ze kreeg voortdurend brieven van bewoners van de Aarde en van de bijzondere planeten. Met haar stralenkransje reisde ze regelmatig door het heelal van de ene planeet naar de andere. Om mensen, kinderen en dieren te helpen. Ook de afgelopen vijftien jaar.

Op een dag belandde ze heel toevallig in een land op de Aarde waar ze nog nooit was geweest. 'Wat raar,' dacht ze, 'ik zie een prachtig kasteel en ontelbare zwevende waterdruppels. Ze schitteren prachtig in de zon. Het lijken wel diamanten.' Onzichtbaar zweefde ze zigzaggend tussen de waterdruppels naar beneden. 'Nee maar,' mompelde Serafijntje, 'er hangen duizenden druppels aan de dakranden. Hoe kan dat? Het regent niet en het heeft niet geregend.'

Nieuwsgierig zweefde ze door een open tuindeur van het kasteel naar binnen. Een koning en een koningin zaten verdrietig bij elkaar. Serafijntje zag meteen dat de talloze druppels geen waterdruppels waren, maar tranen van deze koningin. Ze hoorde ook wat de dame zei. 'Thomas, zou er iemand op de wereld zijn, die weet waar onze zoon is?' 'Ik weet het niet, lieve Isabella,' antwoordde de koning. 'Onze Joachim is spoorloos. Wij zien hem nooit meer terug.' Het toverfeetje van geluk was stomverbaasd. Joachim... die naam stond op het babybloesje. Dat bloesje zat al jarenlang in de zak van haar jurk. 'Zou Joachim de zoon van deze koning en koningin zijn?' vroeg ze zich af. Serafijntje kreeg een slim idee. Ze pakte het babybloesje en legde het op een tafel.

Even later drentelde de koningin door de tuinkamer. Plotseling viel haar oog op het babybloesje. Eerst keek ze ongelovig, maar toen riep ze uit: 'Thomas, kijk... kijk hier. Het babybloesje van Joachim ligt op de tafel!' Verwonderd keken de koning en de koningin naar de geborduurde letters. 'JOACHIM!' riepen ze tegelijk. 'Zou hij nog leven?' Bij deze woorden werd Serafijntje zichtbaar. 'Koning Thomas en koningin Isabella,' zei ze, 'Joachim woont bij boswachter Johan en zijn vrouw Anna. Héél ver hier vandaan.' De ouders keken haar vol ongeloof aan. Met een helder stemmetje zei het feetje: 'Ik ben Serafijntje, het toverfeetje van geluk uit Hemelrijk. Ik wil jullie graag alles vertellen wat ik lang geleden heb gezien. Maar het lijkt me beter, dat ik eerst Joachim ga halen.' Koningin Isabella knikte. Nu stroomden er tranen van geluk over haar wangen. 'Ja Serafijntje,' bromde koning Thomas ontroerd, 'alsjeblieft... ga eerst onze jongen halen'

Koning Thomas en koningin Isabella vielen elkaar juichend in de armen. 'Joachim leeft! Joachim komt naar huis!' De lakeien en de dienstmeisjes renden de tuinkamer in en hoorden het goede nieuws. Onmiddellijk gingen ze aan het werk. Alle tranen moesten afgedroogd worden. Prins Joachim kwam naar huis!

Serafijntje wilde aan haar reis beginnen. Plots zag ze tussen de hoge bomen nog een kasteel staan. 'Wie woont daar?' vroeg ze zich verbaasd af. 'Ik ga even kijken.' Het onzichtbare feetje gluurde door een open raam naar binnen. Een man zat met zijn handen achter het hoofd bij een brandend haardvuur. De ogen van Serafijntje werden ineens heel groot. 'Hé... dat is de onzichtbare generaal... met die vreemde onzichtbare witte waas om zijn lichaam,' mompelde ze in zichzelf. 'Hij heeft prins Joachim naar het boswachtershuis gebracht. Vijftien jaar geleden.' Ze zweefde naar binnen en streek neer op de armleuning van zijn stoel.

De generaal was in gedachten verzonken. Ineens veerde de man op. Er klonk een fluisterende stem. De stem van de witte waas. 'Max, je wordt vandaag koning. Koning Max. Pak de laatste toverbol van tovenaar Hakim.' Max stond op en liep de tuinkamer uit. Het feetje had alles gehoord. Ze bleef stomverbaasd op de stoelleuning zitten.

Weldra keerde de generaal terug. Hij wreef zachtjes over een kleurige bol. De bol spatte open. 'Het potje met de bloemenkorrels,' mompelde de generaal. Serafijntje spitste haar oortjes. 'Luister Max,' fluisterde de stem, 'na de middagmaaltijd zitten koning Thomas en koningin Isabella altijd in

het bloemenprieel. Alleen... zonder bedienden. Dat is het moment om de bloemenkorrels van tovenaar Hakim over het koningspaar uit te strooien. Koning Thomas en koningin Isabella veranderen dan in een bloemenzee. Dan ben jij koning. Koning Max.'

Het toverfeetje schrok zich wild. Ze zweefde naar buiten. 'Ik moet snel iets doen. Generaal Max is betoverd door de toverbollen van tovenaar Hakim. Vandaar die vreemde witte waas!' Serafijntje kende de grote tovenaar al heel lang. Net als zijn vader en overgrootvaders. Ze waren allemaal tovenaar geweest. Hakim was een goede vriend van haar. Hij woonde aan de overkant van de oceaan in een kleurrijk land met uitgestrekte woestijnen. In een woestijngrot. 'Weet je wat,' peinsde het feetje, 'ik ga eerst naar Hakim. En dan naar Joachim.' Ze blies de blauwe stralenkrans om zich heen en schoot met een vaart de lucht in.

Al gauw kwam Serafijntje aan op de plek waar de tovenaar woonde. Hij zat achter zijn werktafel. 'Hakim,' viel ze met de deur in huis, 'heel lang geleden heb jij generaal Max toverbollen gegeven. De toverformules hebben hem betoverd. De stem van een geheimzinnige witte waas fluistert hele slechte dingen in zijn oor. Daardoor gebruikt Max de toverformules om koning te worden van het land van koning Thomas. Jaren geleden heeft hij prins Joachim als baby ontvoerd en naar een boswachter gebracht. En nu gaat hij met de bloemenkorrels koning Thomas en koningin Isabella omtoveren in een bloemenzee.' Het feetje haalde even diep adem. 'Hakim,' ging ze prompt weer verder, 'jij bent een fantastische tovenaar. Hoe kon Max betoverd raken? En deze slechte dingen doen?' Serafijntje zweeg en wachtte op een antwoord.

De grote tovenaar keek het toverfeetje geschrokken aan. 'Verschrikkelijk! Heel verdrietig!' bromde hij. 'Dat was niet de bedoeling van mijn toverformules. Generaal Max had mijn leven gered. Ik wilde hem hiervoor belonen.' Hakim vertelde wat er was gebeurd. Lang geleden in de woestijn. 'Wow!' zei Serafijntje even later. 'Zeven prachtige geschenken voor een ongelukkige jongeman met manke benen! Hakim... wat is er toen misgegaan?'

De statige man streek enige tijd nadenkend over zijn korte zwarte puntbaard. Ineens stak hij zijn wijsvinger op. 'Serafijntje, ik herinner me iets. Max was toentertijd overdonderd. Verbijsterd. Ik weet nog dat hij vol bewondering naar de toverbollen stond te staren. En toen, bedenk ik nu,

heeft Max even niet opgelet. Zodoende heeft hij mijn verbetering niet gehoord: “Vier toverbollen openen op één dag is te gevaarlijk. Drie is oké!” Ik heb zelf toentertijd ook niet goed opgelet. Want zijn onoplettendheid is toen niet tot mij doorgedrongen..... En... ik had ook voor alle zekerheid even moeten navragen: “Max, hoeveel toverbollen mag je op een dag openen?” Dat heb ik niet gedaan. Oh, oh, wat stom van mij. Dat ene moment van onoplettendheid bij Max en ook bij mij is dus rampzalig geweest voor koning Thomas en koningin Isabella!

De tovenaar stond op van zijn stoel. ‘Serafijntje, ik heb deze betovering veroorzaakt. Onbedoeld. Daardoor doet Max verschrikkelijke dingen. Hij kan er niets aan doen.’ ‘En jij ook niet,’ zei het feetje met een diepe zucht. ‘Hakim, wat doen we nu?’ ‘Wacht hier eventjes,’ zei de tovenaar en verdween in een andere ruimte van de grot. Even later kwam hij terug. ‘Serafijntje, in dit groene potje zitten sterretjes, in het gele potje zit poeder en in het flesje zit een drankje.’ In enkele zinnen legde Hakim uit hoe de sterretjes, het poeder en het drankje gebruikt moesten worden.

Het feetje schoot in haar stralenkrans naar het boswachtershuis. Joachim zat buiten op een bank en las een boek. Ze zweefde naar hem toe. ‘Hallo Joachim,’ zei ze zachtjes. ‘Hallooo,’ herhaalde de verbaasde jongeman. ‘Wie ben jij?’ ‘Ik ben Serafijntje, het toverfeetje van geluk uit Hemelrijk. Ik moet je iets vertellen.’ Joachim luisterde aandachtig naar het verhaal over zijn ontvoering, toen hij nog een baby was. Hij hoorde nu dat koning Thomas en koningin Isabella zijn echte ouders waren. Zij konden elk ogenblik omgetoverd worden in een bloemenzee door een betoverde generaal. ‘Kom Joachim,’ zei het feetje na haar verhaal, ‘ik neem je mee naar het land van je echte vader en moeder. Alleen jij en ik kunnen deze betovering verbreken. Met de sterretjes, het drankje en het poeder van tovenaar Hakim.’

De jongeman vertelde in het kort aan vader Johan en moeder Anna wat er aan de hand was. Moeder Anna kreeg tranen in haar ogen. ‘Joachim,’ zei ze ontroerd, ‘je bent dus toch een echte prins.’ Vader Johan zag het ongeduldige feetje heen en weer zweven. Daarom zei hij: ‘Vooruit jongen, ga nu en verbreek de betovering van generaal Max.’ Joachim omhelsde vader Johan en moeder Anna. ‘Wij komen jullie morgen halen,’ beloofde Serafijntje. Ze blies een blauwe stralenkrans om Joachim heen en een om haarzelf. Hierop schoten ze het luchtruim in.

Precies op dat tijdstip liep Max met de bloemenkorrels naar de tuin van koning Thomas. Er klonken opgewekte stemmen in het met bloemen begroeide prieel. Die stemmen waren van koning Thomas en van koningin Isabella. Er was verder niemand in de buurt. Max kon het vreselijke plan uitvoeren, zonder dat iemand hem zag. 'Waarom zijn de koning en de koningin zo vrolijk?' mompelde hij zachtjes. 'Wat is er gebeurd? Ook alle tranendruppels zijn verdwenen. Hoe kan dat?' Max stond besluiteloos met het potje bloemenkorrels in zijn hand. 'Max,' fluisterde de stem van de betovering, 'strooi nu alle bloemenkorrels over het koningspaar. Dan ben jij koning. Koning van dit mooie land.'

De generaal liep zachtjes naar de achterkant van het prieel. Niets vermoedend van het naderende gevaar dronken de ouders van Joachim hun thee. Max stak voorzichtig het potje met de bloemenkorrels tussen de bloemenranken door. En... hij strooide alle korrels over koning Thomas en koningin Isabella uit. Het koningspaar voelde iets vreemds en wilde opspringen. Maar het was te laat. In enkele seconden waren de vader en moeder van Joachim verdwenen. Op de plaats waar ze hadden gezeten prijkte nu een prachtige bloemenzee. 'Goed zo Max,' fluisterde de stem van de betovering. 'Koning Thomas en koningin Isabella zijn er niet meer. Joachim woont aan de andere kant van de wereld. Nu ben jij koning. Koning Max. En je wordt de aller-allerbeste koning ooit.' Na deze woorden wandelde Max terug naar zijn kasteel.

Inmiddels waren Serafijntje en Joachim aangekomen bij het kasteel van de generaal. Het feetje gaf de sterretjes aan Joachim. 'We wachten hier op Max,' zei ze. 'Bij een knipoog van mij strooi je alle sterretjes over je hoofd. Op dat moment zal er iets wonderlijks gebeuren.' De prins knikte.

Serafijntje zweefde een stukje omhoog en tuurde rond. 'Joachim,' fluisterde ze na een poosje, 'Max komt eraan. Let op!' Het feetje zag de onzichtbare witte waas van de betovering rondom de generaal. En ook dat het potje met de bloemenkorrels helemaal leeg was. 'Joachim,' zei ze zachtjes, 'generaal Max heeft zojuist je echte vader en moeder omgetoverd in een bloemenzee.'

Er verscheen een strijdbare uitdrukking op het gezicht van Joachim. Hij ging midden op het pad staan. Serafijntje zweefde naast hem. Max stopte pal voor het tweetal. 'Wie zijn jullie?' vroeg hij verbaasd. 'Ik ben Serafijntje, het toverfeetje van geluk uit Hemelrijk,' zei het feetje kordaat. 'Ik ben Joachim,'

antwoordde de jongeman fier, 'de zoon van koning Thomas en koningin Isabella.'

Max keek verwonderd van het feetje naar de prins en weer terug naar het feetje. Hij begreep er niets van. Joachim? En een toverfeetje van geluk? 'Wat komen jullie doen?' vroeg de nieuwe koning. 'Max,' zei Serafijntje, 'door de toverformules van tovenaars Hakim ben je betoverd. Je hebt Joachim als baby ontvoerd. Je hebt zojuist zijn ouders omgetoverd in een bloemenzee.' De generaal bleef stokstijf op zijn plaats staan. Doodstil. Ineens hoorde het feetje de fluisterende stem van de onzichtbare witte waas. 'Max, luister niet naar deze leugens. Jij bent de koning van dit land. Koning Max. Loop door! Loop door! Loop door!'

Max wilde doorlopen, maar het feetje hield hem tegen. 'Max, je bent betoverd. Alleen Joachim kan de betovering verbreken.' Ze knipoogde naar de prins. Op dit teken strooide Joachim alle sterretjes over zijn hoofd. Max keek verwonderd naar de vallende sterretjes. Plotseling schreeuwde hij om hulp. Op de plaats van Joachim stond een brullende tijger met een wijd open muil en uitgestoken klauwen. Het roofdier sprong boven op de generaal en beet met zijn vlijmscherpe tanden in zijn nek, in zijn armen en in zijn benen. In een flits was de tijger daarna verdwenen. Joachim stond weer op het pad. Naast hem lag de ernstig gewonde generaal. Serafijntje zag meteen dat de onzichtbare witte waas bij Max was verdwenen.

Op dat moment liepen Blanche en haar moeder babbelend door de tuin. Eensklaps zagen ze een tijger die met een grote sprong in de lucht verdween. Vervolgens zagen ze hun geliefde Max ernstig gewond op de grond liggen. Een onbekende jongeman en een feetje stonden ernaast. Ze keken bezorgd naar de bloedende wonden. Elizabeth knielde naast haar man neer. 'Heeft de tijger dit gedaan?' vroeg ze met tranen in de ogen. Het feetje knikte. 'Ik ben Serafijntje,' zei ze, 'het toverfeetje van geluk uit Hemelrijk. Deze jongeman heet Joachim. Hij is de verdwenen zoon van koning Goedhart en koningin Isabella.' Heel even keken Elizabeth en Blanche de onbekende prins verwonderd aan. Toen droeg het viertal de generaal naar binnen.

Max werd in bed gelegd. De bevriende dokter werd snel gehaald. Hij verzorgde de bloedende wonden. Na een poosje kreeg Max koorts. Hij ijelde soms. Elizabeth, Blanche en Joachim zaten aan zijn bed. Ze keken naar Serafijntje. Het feetje koelde voorzichtig het gloeiende voorhoofd van de